

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 19/2024-16

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu (sudca spravodajca) a sudcov Ladislava Duditša a Miroslava Duriša v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Lukášom Polákom, Hlavná 137, Prešov, proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 9To/33/2022-6000 z 26. apríla 2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 19. decembra 2023 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení so základným právom na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom krajského súdu č. k. 9To/33/2022-6000 z 26. apríla 2023.

2. Z obsahu podanej ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom Okresného súdu Vranov nad Topľou č. k. 2T/174/2011-5686 z 8. augusta 2022 uznaný vinným z pokračovacieho obzvlášť závažného zločinu podvodu spáchaného formou spolupáchateľstva podľa § 9 k § 221 ods. 1, 3 písm. c), ods. 4 písm. a) Trestného zákona, za čo mu bol uložený trest odňatia slobody v trvaní 5 rokov nepodmienečne so zaradením do ústavu s maximálnym stupňom stráženia. Krajský súd napadnutým rozsudkom zrušil podľa § 321 ods. 1 písm. e), ods. 3 Trestného poriadku rozsudok okresného súdu č. k. 2T/174/2011-5686 z 8. augusta 2022 v časti výroku o treste a opätovne sťažovateľovi uložil trest odňatia slobody v trvaní 5 rokov nepodmienečne, avšak so zaradením do ústavu so stredným stupňom stráženia. Vo zvyšnej časti sťažovateľom podané odvolanie podľa § 319 Trestného poriadku zamietol.

II. Argumentácia sťažovateľa

3. Sťažovateľ považuje napadnutý rozsudok krajského súdu za nezákonný z dôvodu (i) arbitrárnosti právnych záverov o naplnení skutkovej podstaty trestného činu podvodu, (ii) arbitrárnosti skutkových záverov vo vzťahu k spáchaniu skutku a (iii) arbitrárnosti skutkových a právnych záverov týkajúcich sa jeho zavinenia. Sťažovateľ krajskému súdu vytkol neodstránenie väd rozsudku okresného súdu č. k. 2T/174/2011-5686 z 8. augusta 2022, ktoré spočívali v tom, že *„a) skutková veta špecifikovaná v odsudzujúcom výroku rozsudku okresného súdu nie je totožná s právnou vetou a ani obsahovo nevyjadruje terminológiu dotknutého zákonného ustanovenia - § 221 Tr. zák., b) čiastkové útoky pokračovacieho trestného činu podvodu sú vyjadrené hromadne v jednej skutkovej vete, čo je však neprípustné.“*.

4. V konkrétnej a skutkovej rovine sťažovateľ poukázal na to, že z vykonaného dokazovania vyplynuli dve možné skutkové alternatívy, a to (i) že mal vedomosť o nepravosti ním predkladaných dokumentov a konal v úmysle obohatiť seba a spolupáchateľa alebo (ii) používal dokumenty, o ktorých nemal vedomosť, že sú nepravdivé, a sám bol uvedený do omylu. Podľa jeho názoru okresný súd, ako aj krajský súd rezignovali na *„dôkladný prieskum oboch alternatív s následným náležitým vysvetlením príklonu k niektorej z nich.“*. Sťažovateľ na podporu preferencie druhej skutkovej alternatívy už v odvolacom konaní tvrdil, resp. poukázal na to, že (i) v konaní pred okresným súdom nebola preukázaná subjektívna stránka trestného činu podvodu, a teda že *„skutočne vedel, že poškodených uvádzal do omylu, teda, aby vedel, že skutočnosti, ktoré prezentoval poškodeným nie sú pravdivé“*, a tiež poukázal na (ii) nepreukázanie (nedokázanie) zavinenia aj vo vzťahu k následku trestného činu, teda že *„mal konať v úmysle obohatiť seba, resp. iného“*, a napokon (iii) *„v konaní nebolo bez rozumných pochybností preukázané, a to pri každom poškodenom jednotlivo, že finančné prostriedky poskytl pod vplyvom podvodného konania sťažovateľa, ktoré by bolo sprevádzané úmyslom obohatiť seba alebo iného na ich úkor.“*.

5. Arbitrárnosť záverov napadnutého rozsudku krajského súdu (rovnako tak aj záverov prvostupňového súdu, s ktorými sa odvolací súd stotožnil) sťažovateľ videl v tom, že (i) všeobecné súdy nedokázali zadefinovať okamih, kedy a či vôbec sa mal dozvedieť o tom, že doklady, ktorými disponuje, sú skutočne nepravdivé vrátane samotného (nielen z pohľadu časového, ale aj existenčného) preukázania skutkovej alternatívy nepriameho úmyslu v podobe jeho uzrozenia s možnosťou zavinenia škodlivého následku v podobe obohatenia seba, resp. iného na úkor tretích osôb, (ii) všeobecné súdy nedokázali jednoznačne preukázať, kto a akým spôsobom naložil so získanými finančnými prostriedkami od poškodených, teda či vôbec došlo k obohateniu jeho alebo inej osoby vrátane účelu použitia podvodne získaných peňažných prostriedkov, ktoré boli navyše prevádzané elektronicky (na preukázanie čoho mali kapitulovať už orgány činné v trestnom konaní), a napokon (iii) všeobecné súdy nepreukázali ani jediným, či už priamym, alebo nepriamym, dôkazom existenciu dohody medzi ním a spolupáchateľom, ktorá by založila ich spoločný úmysel páchať trestnú činnosť.

6. V druhej rovine svojej argumentácie sťažovateľ poukázal na nedostatočné (rozumej aj nezákonné) vymedzenie skutkovej vety odsudzujúceho rozsudku krajského súdu, ktorá nedostatočne vyjadruje/popisuje všetky skutkové okolnosti a obligatórne právne náležitosti stíhaného obzvlášť závažného zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1, 3 písm. c), ods. 4 písm. a)

Trestného zákona vrátane dodržania tohto postupu pri každom jednotlivom čiastkovom útoku tohto pokračovacieho trestného činu. V tejto súvislosti sťažovateľ poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Tost 35/2015, ktoré bolo zverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 6/2016 pod R 51/2016, a akcentoval právny záver, podľa ktorého „*absencia skutkového vymedzenia každého čiastkového útoku pokračovacieho trestného činu, sa považuje za závažnú procesnú chybu a zároveň aj závažné porušenie práva na obhajobu obvineného.*“. Sťažovateľ teda poukazom na citované stanovisko najvyššieho súdu tvrdí, že „*Pri pohľade na skutkovú vetu uvedenú v odsudzujúcom výroku okresného súdu je zrejmé, že táto s dostatočnou obsahovou určitosťou nevyjadruje všetky skutkové okolnosti, ktoré sú kvalifikačným momentom použitej právnej kvalifikácie pri každom čiastkovom útoku zvlášť. Každé jedno stretnutie s každým jedným poškodeným je samostatným čiastkovým útokom pokračovacieho trestného činu podvodu a preto vyjadrenie skutku musí obsahovať taký opis konania, z ktorého bude zrejmé, že skutková veta čiastkových útokov je totožná s vetou právnou, čo však v prípade sťažovateľa splnené nie je.*“. Sťažovateľ podčiarkuje skutočnosť, že „*Hromadné vyjadrenie čiastkových útokov pokračovacieho trestného činu v jednej skutkovej vete je neprípustné, nakoľko z procesného hľadiska každý čiastkový útok predstavuje samostatný skutok, ktorý musí spĺňať všetky požiadavky kladené procesnými predpismi a judikatúrou na náležitosti skutkovej vety a je samostatným predmetom dokazovania v konaní pred súdom.*“. Podľa sťažovateľa je teda nevyhnutné, aby „*z opisu skutku, z použitých výrazov a formulácie, boli vyjadrené znaky skutkovej podstaty trestného činu podvodu a to pri každom čiastkovom útoku pokračovacieho trestného činu zvlášť.*“, čo však v jeho prípade splnené nebolo, v dôsledku čoho došlo nielen k nesprávnej aplikácii zákonného ustanovenia § 10 ods. 15 Trestného poriadku (ako to judikoval už aj najvyšší súd v citovanom stanovisku), ale aj k zásahu do ním označených základných práv.

7. Na podklade už uvedeného sťažovateľ ústavnému súdu navrhol, aby po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„I. Rozsudkom Krajského súdu v Prešove č.k.: 9To/33/2023-6000 z 26. apríla 2023 bolo porušené základné právo sťažovateľa [REDAKOVANÉ]... na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a jeho právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd

II. Rozsudok Krajského súdu v Prešove č.k.: 9To/33/2023-6000 z 26. apríla 2023 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

III. Krajský súd v Prešove je povinný nahradiť Sťažovateľovi trovy právneho zastúpenia...“

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

8. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení so základným právom sťažovateľa na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu z dôvodu arbitrárnosti jeho záverov pri ustálení jeho viny/trestnoprávnej zodpovednosti za stíhanú trestnú činnosť vrátane právneho kvalifikovania jeho protiprávneho konania v rozpore so zákonným vymedzením pokračovacieho trestného činu podľa § 122 ods. 10

Trestného zákona. Právomoc ústavného súdu na konanie o podanej ústavnej sťažnosti sťažovateľ odvodzuje od nemožnosti podania dovolania, keďže tento mimoriadny opravný prostriedok je možné uplatniť len v taxatívne vymedzených dôvodoch, pričom dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku neumožňuje revíziu skutkových zistení, ktorými je dovolací súd viazaný.

9. Ústavný súd v súlade s § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť, pričom posudzoval, či jej prijatiu na ďalšie konanie nebránia dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

10. Podľa § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde ak o ochrane základných práv a slobôd sťažovateľa vo veci, ktorej sa ústavná sťažnosť týka, je príslušný rozhodovať iný súd, ústavný súd uznesením ústavnú sťažnosť odmietne pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie. Podľa § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde je ústavná sťažnosť neprípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd.

11. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

12. Ústavný súd poukazuje na to, že jeho právomoc rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je založená na princípe subsidiarity. Zmysel a účel princípu subsidiarity, ktorý je vyvoditeľný z čl. 127 ods. 1 ústavy, spočíva v tom, že ochrana ústavnosti nie je a podľa svojej povahy ani nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Konceptia konania o ústavnej sťažnosti je založená na tom, že predstavuje subsidiárny procesný prostriedok na ochranu ústavou zaručených základných práv a slobôd. Ústavný súd nie je súčasťou sústavy všeobecných súdov či iných orgánov verejnej moci, a preto nemôže nahrádzať ich činnosť. Jeho úlohou je v súlade s čl. 124 a nasl. ústavy ochrana ústavnosti, a nie tzv. bežnej zákonnosti, resp. protiprávnosti. Z tohto pohľadu je nevyhnutnou podmienkou konania, ktorá musí byť pred podaním ústavnej sťažnosti splnená, vyčerpanie všetkých procesných prostriedkov, ktoré zákon sťažovateľovi na ochranu jeho práv poskytuje.

13. Právomoc ústavného súdu je vybudovaná na zásade prieskumu vecí právoplatne skončených, ktorých eventuálnu protiústavnosť už nemožno zhojiť inými procesnými prostriedkami, resp. už nie je možná náprava iným spôsobom. Teda právomoc ústavného súdu rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy predstavuje *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý sa uplatní až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

14. Ústavná sťažnosť nemá byť podávaná z dôvodu „procesnej opatrnosti či nedotknuteľnosti“ fyzickej osoby alebo právnickej osoby, ale až vtedy, ak sa sťažovateľ nemôže reálne domôcť ochrany svojich práv u ostatných orgánov verejnej moci. Postavenie ústavného súdu tak možno

obrazne prirovnať k „záchranej brzde“, ktorú je možné použiť až vtedy, ak zlyhajú všetky obvyklé a predvídané prostriedky na zabránenie vzniku hroziacej ujmy, teda zabránenie porušenia ústavných práv. Konanie o ústavnej sťažnosti však nie je a ani nemôže byť pomyselnou „skratkou“, ktorou by bolo možné obchádzať konanie už vedené, resp. ktoré môže byť vedené na návrh sťažovateľa pred inými orgánmi verejnej moci.

15. Subsidiarita ústavnej sťažnosti má pritom dimenziu formálnu i materiálnu. Formálna dimenzia znamená, že sťažovateľ pred podaním ústavnej sťažnosti musí „formálne“ podať všetky prostriedky na ochranu práv, ktorými disponuje, a materiálnou subsidiaritou je myslené to, že tieto prostriedky odôvodní spôsobom, ktorý všeobecnému súdu umožní ústavnoprávny prieskum. Pokiaľ právny predpis ustanoví, že v určitej procesnej situácii je príslušný na rozhodovanie o právach a slobodách jednotlivca konkrétny orgán verejnej moci, bolo by zásahom do jeho právomoci a porušením princípu delby moci (čl. 2 ods. 2 ústavy), pokiaľ by iný orgán o týchto právach rozhodoval bez toho, aby bola daná možnosť príslušnému orgánu na realizáciu jeho právomoci. Obidve tieto hľadiská preto treba reflektovať pri interpretácii a aplikácii jednotlivých inštitútov zákona o ústavnom súde, v danom prípade pre posúdenie prípustnosti ústavnej sťažnosti a príslušnosti ústavného súdu na jej prijatie na ďalšie konanie.

16. Ústavný súd v konfrontácii so sťažovateľom navrhovanou koncepciou, ktorou sa snaží docieľiť aj prostredníctvom ústavného súdu revíziu skutkových záverov vo svojej trestnej veci, konštatuje, že mu ako ochrancovi ústavnosti neprináleží vyjadrovať sa k podstate skutkových okolností, na ktorých podklade bola alebo nebola vyvodená trestnoprávna zodpovednosť určitej osoby, ani hodnotiť a „vážiť“ jednotlivé argumenty s cieľom skúmať ich primeranosť/dôvodnosť, resp. to, či sú/nie sú postačujúce na záver o jej danosti. Úlohou ústavného súdu ako nezávislého orgánu ochrany ústavnosti je skúmať iba ústavné markanty postupu orgánov verejnej moci a z nich plynúce závery vyjadrené v jednotlivých individuálnych právnych aktoch, a to z pohľadu, či neprekračujú rámec ich ústavnej udržateľnosti. Ústavný súd teda nie je možné vnímať ako tzv. skutkový súd, ktorý by vykonával dokazovanie na zistenie skutkového stavu veci, a taktiež nie je v poradí ďalším súdom rozhodujúcim o opravnom prostriedku sťažovateľa. V naznačených súvislostiach ústavný súd už judikoval, že «Ústavný súd nerozhoduje v predmetnej veci patriacej do právomoci všeobecných súdov, teda nerieši „kauzu“, ale posudzuje „len“ ústavnú udržateľnosť napadnutého rozhodnutia. Ak by aj sám dospel (pri riešení na úrovni zákona alebo skutkového stavu) k odlišným záverom, nie je to dôvod na zrušenie ústavnou sťažnosťou napadnutého rozhodnutia, ak subjekt rozhodovania odôvodnil svoje závery dostatočnými a bez zjavného excesu produkovanými úvahami na svojej, teda zákonnej alebo podzákonnej úrovni.» (uznesenie ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 399/2022 zo 6. septembra 2022 publikované v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky pod č. 83/2022).

17. Sťažovateľ sa v rámci svojej argumentácie (založenej len na skutkovej argumentácii bez jej hlbšej ústavnoprávnej dimenzie) domáhal prieskumu arbitrárnosti skutkových záverov krajského súdu v napadnutom rozsudku priamo ústavným súdom z dôvodu nemožnosti tohto prieskumu najvyšším súdom ani v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku pre viazanosť zisteným skutkovým stavom tak, ako už bol zistený/ustálený súdmi nižšej inštancie (v okolnostiach veci teda krajským súdom ako súdom odvolacím), pričom oporu v takto zadanej požiadavke vyvodzoval z právnych záveroch nálezu ústavného súdu č. k. III. ÚS 505/2022-41 z 27. októbra 2022. V predmetnom náleze ústavný súd pristúpil k posúdeniu arbitrárnosti záverov

odvolacieho súdu z dôvodu nedostatočného vysporiadania sa s požiadavkou náležitého vyhodnotenia vo veci vykonaných dôkazov.

18. Ústavný súd v intenciách predmetnej sťažostnej argumentácie v podanej ústavnej sťažnosti v prvom rade prízvukuje, že sťažovateľ môže dovolanie smerovať aj proti odôvodneniu rozhodnutia (v súhrne rozhodnutí oboch konajúcich súdov, v konečnom dôsledku krajského súdu) z hľadiska požiadaviek na odôvodnenie zodpovedajúce kritériám spravodlivého procesu (vo vzťahu k všetkým okolnostiam podstatným pre rozhodnutie), ktorého súčasťou je právo na obhajobu [dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku], čo vyplýva aj z novej judikatúry ústavného súdu, v zmysle ktorej dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku nezodpovedá právo na obhajobu len vo formulačnom rozsahu čl. 50 ods. 3 ústavy (primeraný čas na prípravu obhajoby a možnosť obhajovať sa sám alebo prostredníctvom obhajcu), ale aj obhajobné práva v kontexte spravodlivého procesu podľa čl. 6 dohovoru, a teda aj v rozsahu čl. 46 ods. 1 ústavy (s odrazom najmä v § 34 Trestného poriadku; porov. sp. zn. IV. ÚS 546/2020 z 23. februára 2021 – publikované v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky pod č. 18/2021, v obsahovej nadväznosti aj napr. II. ÚS 411/2021, IV. ÚS 555/2021, I. ÚS 343/2022, IV. ÚS 355/2023).

19. Z obsahu a dôvodov vyplývajúcich zo sťažovateľom podanej ústavnej sťažnosti je teda zrejmé, že proti napadnutému rozsudku krajského súdu v kontexte námietok sťažovateľa (body 4 a 5 tohto odôvodnenia) bol prípustný mimoriadny opravný prostriedok, a to dovolanie podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, ktorý sťažovateľ v čase pred podaním ústavnej sťažnosti nevyužil v dôsledku nesprávnej interpretácie obsahovej povahy tohto dôvodu dovolania v kontexte aktuálnej judikatúry ústavného súdu. Jej podstata spočíva v tom, že v dovolaní síce nemožno namietat' samotné skutkové zistenia (tento záver korešponduje so závermi vyjadrenými v citovanom náleze č. k. III. ÚS 505/2022-41 z 27. októbra 2022), možno však namietat' závažné porušenie obhajobných práv arbitrárnym odôvodnením (alebo jeho úplnou absenciou) vo vzťahu k podstatnej okolnosti pre meritórne rozhodnutie, čo si (aj vzhľadom na zákonnú úpravu odvolacieho prieskumu v trestnom konaní, osobitne pri skutkových okolnostiach a ich dôkaznom hodnotení) pre naplnenie princípu subsidiarity právomoci primárne vyžaduje náležité uplatnenie predmetných (adresne vecne orientovaných) odvolacích námietok a v nadväznosti na to adresný dovolací atak proti odôvodneniu rozhodnutia odvolacieho súdu pri vyrovnaní sa s uplatnenými odvolacími námietkami [z takého uhla pohľadu obdobného prieskumu v konaní o ústavnej sťažnosti ústavný súd interpretuje aj dôvod prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku, nazerá teda na súdny procesný priestor a spravodlivý proces na jeho teritóriu širokospektrálne]. Otázka udržateľného vysporiadania sa so skutkovým podkladom odsudzujúceho rozsudku je odlišná od otázky samotného hodnotenia dôkazov, ktoré [primárne z dôvodu takého zákazu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku] nie je predmetom dovolacieho konania okrem dovolania ministra spravodlivosti podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku tak, ako to zodpovedá použiteľnej judikatúre (rozhodnutia a stanoviská 7/2011, 116/2014, 14/2015, 43/2018). Z hľadiska dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku ide však o prieskum obhajobného atribútu spravodlivého procesu spočívajúci vo vyhodnotení dovolacím súdom, či sa skôr konajúce súdy spoľahlivo a nearbitrárne vyrovnali v odôvodnení svojich rozhodnutí s otázkami podstatnými pre rozhodnutie, čo zodpovedá obhajobným právam obvineného. V tom je paralela s posudzovaním predmetných okolností ústavným súdom (keď ochrancom ústavnosti je aj všeobecný, najmä

najvyšší súd), pričom nad uvedený rámec pri prostriedkoch nápravy (vrátane konania o ústavnej sťažnosti) ísť nemožno (teda považovať ústavný súd za skutkový súd, aj keď môže posúdiť, či najvyšší súd postupoval skôr popísaným spôsobom s dostatočnou relevanciou). V dôsledku procesného atribútu spravodlivého procesu z hľadiska ústavy aj dohovoru (ktorého integrálnou súčasťou v trestnom konaní je neporušovanie práv obhajoby zásadným spôsobom) spočívajúceho v náležitom odôvodnení podstatných okolností pre rozhodnutie (odsudzujúci rozsudok) to ani nie je v naznačenom zmysle nevyhnutné. Pokiaľ ide o sťažovateľom označené rozhodnutie ústavného súdu č. k. III. ÚS 505/2022-41 z 27. októbra 2022, aktuálne konajúci senát ústavného súdu ho vo vzťahu ku konkrétnym okolnostiam ním riešeného prípadu nespochybňuje (ani nepreskúmava), neodkláňa sa však od už skôr nastolenej judikatúrnej línie, ktorá eliminuje neadekvátny prístup štylizovania ústavného súdu do pozície skutkového súdu na úrovni odvolacieho konania (rovnako tak aj napr. uznesenie č. k. IV. ÚS 417/2023-13 z 5. septembra 2023).

20. Na už citovanú judikatúru účinne reflektuje aj najvyšší súd, ktorý práve k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku napr. vo svojom uznesení sp. zn. 1 TdoV 13/2021 z 24. januára 2023 na s. 17 exaktne konštatoval, že „... ostatná rozhodovacia prax pod tento dovolací dôvod zaraďuje aj nedostatky v odôvodnení súdneho rozhodnutia (k tomu pozri bližšie uznesenie ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 343/2022 z 9. júna 2022, ako aj ním odkazované rozhodnutia v bodoch 12 až 14)...“.

21. Opätovne zhrnuté, z obsahu a dôvodov vyplývajúcich zo sťažovateľom podanej ústavnej sťažnosti je zrejmé, že proti napadnutému rozsudku krajského súdu bol prípustný mimoriadny opravný prostriedok, a to dovolanie podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, ktorý sťažovateľ v čase pred podaním ústavnej sťažnosti nevyužil. Zároveň sťažovateľ disponuje možnosťou podať dovolanie aj z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, teda že rozhodnutie je založené na nesprávnej právnej kvalifikácii zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia, čomu zodpovedá druhá (kvalifikačná) časť jeho námietok vo vzťahu k nemožnosti kvalifikovať zistený čin podľa súdmi ustálenej právnej kvalifikácie po objektívnej ani subjektívnej stránke (body 25 až 32 ústavnej sťažnosti), keď najmä nesprávna aplikácia § 10 ods. 15 Trestného poriadku (v spojení s § 122 ods. 10 Trestného zákona) z dôvodu hromadného vyjadrenia čiastkových útokov pokračovacieho trestného činu v jednej skutkovej vete (bližšie bod 6 tohto odôvodnenia) zároveň predstavuje bod spojitosti (nadväznosti) s dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Z uvedeného dôvodu ústavný súd odmieta sťažovateľom podanú ústavnú sťažnosť z dôvodu neprípustnosti podľa § 56 ods. 2 písm. d), § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde, jeho prieskumnej právomoci totiž predchádza prieskumná právomoc najvyššieho súdu v dovolacom konaní, ktorá nebola sťažovateľom preňho dostupným a zákonom upraveným spôsobom aktivovaná.

22. V závere svojej argumentácie ústavný súd v nadväznosti na sťažovateľom avizovanú/zamýšľanú procesnú aktivitu spočívajúcu v podaní dovolania (ktoré podľa zistení ústavného súdu sťažovateľ dosiaľ nepodal) sťažovateľovi pripomína, že by v prípade súbežného konania o dovolaní a zároveň o ústavnej sťažnosti vedome vytvoril stav, keď by o tej istej veci (resp. totožnom rozhodnutí) mali súbežne rozhodovať najvyšší súd ako súd dovolací a ústavný súd. V podmienkach právneho štátu, ktorý rešpektuje princíp právnej istoty, však takýto stav nie je ústavne aprobovateľný a mohol by viesť k absurdnej výsledkovej rôznosti záverov a im zodpovedajúcich výsledkov. Vzhľadom na to, že právomoc najvyššieho súdu predchádza právomoci

ústavného súdu, platí potreba súslednosti a vzájomnej nadväznosti postupu pri uplatňovaní dotknutých prostriedkov nápravy. V prípade «Ak by rozhodnutie o dovolaní bolo negatívne, má sťažovateľ pri zachovaní princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu možnosť napadnúť ústavnou sťažnosťou rozhodnutie dovolacieho súdu. Pokiaľ ide o námietky proti dovolaním napadnutému rozhodnutiu, ktoré nebolo možné uplatniť v dovolacom konaní, je možné ich potom uplatniť súčasne, ale až v ústavnej sťažnosti. Lehota na podanie ústavnej sťažnosti ústavnému súdu bude považovaná za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu všeobecného súdu (začína plynúť podľa § 124 poslednej vety zákona o ústavnom súde)» (porov. IV. ÚS 404/2022 – publikované v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky pod č. 84/2022). Tento záver teda platí aj pre prípad, že by existovali námietky neuplatniteľné sťažovateľom prostredníctvom dovolania. Zároveň platí, že ak by (na rozdiel od zistení ústavného súdu) v čase jeho rozhodovania dovolanie proti ústavnou sťažnosťou napadnutému rozhodnutiu bolo podané, bez ohľadu na jeho obsah by ústavný súd musel ústavnú sťažnosť odmietnuť pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie podľa § 56 ods. 2 písm. a), § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. januára 2024

Libor Duľa
predseda senátu